

MOEDERS VOOR MOEDERS DINOSAUR JR.: GRUNGE LEEFT MASTER IN DE SEKSEN

Kuisheid

dwars vroeg zich af wie die vreemdsoortige schepsels zijn die zich in hun blauwgrijze uniform eeuwig bezigen met de vloer te bevochtigen. Volgde er een interview en een photoshoot.

Petra Meier

Professor Petra Meier schreef een bijdrage over hedendaags feminisme en de nood daaraan, onze vraag naar een stuk over masculinisme en de nood daaraan ten spijt.

Line Mertens

Komen een journaliste, een fotograaf en een stand-up comedienne een bar binnen. Hilariteit volgt. *Punchline*.

Thuisafgehaald.be

Een rottende appel, wat ketchupzakjes en een schoenveter sierden het bitterkoude interieur van de *dwars* koelkast. We schakelden de hulp in van wat wildvreemde, digitale hobbykoks.

Antwerpen

cover

04 Verdickt en El Kaouakibi
Moeders en jongeren

16 Kuisheid
De zeven fotodeugden: centerfold

Onderwijs

09 Kort
Over onderwijs en onderzoek

14 Master Genderstudies
Seksime, *non*

26 Het F-woord
Een bijdrage van Petra Meier

28 Bij monde van Du Mon
Centrum Preventie Zelfdoding

Cultuur

22 Dinosaur Jr.
Het triumviraat

27 *dwars* herbekijkt...
dwars herbeleeft de klansiekers

30 Line Mertens
Cabaretière aan de UA

33 Jangocomix
35 *dwars*agenda

Maatschappij

03 Editoriaal
10 Thuisafgehaald.be
Twitter voor hobbykoks

13 Leven in de eindtijd
20 Het marktsegment
24 De internationale editie
De Pontifex Maximus treedt af

34 Contraire
Satire

36 *dwars* beschermt zijn bronnen

Vrouw zkt gelijkheid

editoriaal

Een tijdje geleden, toen de comotie rond *Femme de la rue* op volle toeren draaide, wandelde een vriendin van mij rustig door de Lange Nieuwstraat toen ze merkte dat ze gevolgd werd door een langzaam rijdende wagen. De bestuurder ervan hield haar duidelijk in de gaten, en begon haar na een tijdje zelfs obscene dingen toe te roepen. Zijn ongewenste gedrag hield pas op toen de vriendin in kwestie haar gsm bovenhaalde en deed alsof ze de nummerplaat van de auto fotografeerde, waarop de man zich onmiddellijk begon te verontschuldigen: blijkbaar moet er eerst met een sanctie worden bedreigd, vooraleer sommige mannen beseffen dat het op straat lastigvallen van vrouwen ongehoord is. Ondertussen is de *Femme de la rue*-storm gaan liggen en hoewel het probleem nog welig tiert, lijkt het alsof *street harassment* alweer is vergeten.

Niet alleen op straat krijgen vrouwen met seksisme te maken. Genderongelijkheid omvat een heel ruime problematiek, waarbij de gelijkheid tussen de twee geslachten nog lang niet vanzelfsprekend is. Zelfs in onze progressieve Westerse

samenleving wordt de rol van de vrouw bemoeilijkt; vaak slagen slechts enkele vrouwen erin om het glazen plafond te doorbreken. Topfuncties lijken immers voornamelijk weggelegd voor mannelijke collega's (*waarvan akte, nvdr.*). De Belgische politiek, bijvoorbeeld, is duidelijk een mannenbastion waarin vrouwen de minderheid uitmaken. Zo is het nog steeds wachten op de eerste vrouwelijke premier. En ook de Universiteit Antwerpen blijkt een zogenaamde *man's world*: de departementshoofden aan deze universiteit zijn overwegend mannelijk.

Hoewel vrouwen minder loopbaankansen krijgen, en op de koop toe minder verdienen dan mannen, wordt er nochtans niet minder van hen verwacht. De moderne vrouw neemt immers een dubbelrol op zich: ze probeert een bloeiende carrière op te bouwen terwijl ze vaak ook de huishoudelijke taken volbrengt. En ze ziet er liefst nog een beetje goed uit ook.

Gelukkig wordt er ook hard gewerkt om deze stereotiepe genderpatronen te doorbreken. Zo wordt op 8 maart steevast Internationale Vrouwendag gevierd. Elk jaar staat deze dag in het teken van vrouwenemancipatie, strijdbaarheid en solidariteit. Honderd jaar geleden was het doel van Internationale Vrouwendag het vrouwenkiesrecht en de verbetering van vrouwenrechten. Vandaag is gendergelijkheid nog steeds een prangend gegeven. *dwars* draagt z'n steentje bij.

LYNN VAN DE PERRE, REDACTIESECRETARIS

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 24/02/2013. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Max Neetens, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Max Neetens **Redactiesecretaris** Lynn Van de Perre

Eindredactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Marlies Verhaegen, Thibault Winants

Redactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Denies Du Mon, Judith Buysse, Marlies Verhaegen, Sanne Pervé, Stephanie Ketels, Thibault Winants, Yannick Waumans

Fotografie Astrid Vingerhoets, Benjamin Theys, Eline Verstegen, Isabeau Vogelee (verantwoordelijke)

ICT & Vormgeving Maarten Decaluwe **Illustratie** Margot Bloemen, Basia Dajnowicz

PR Laura Caluwé **Cartoon** Jangojim **Drukkerij** Favorit **Werkten mee aan dit nummer** Capitant, Marco Tabilio, Petra Meier, Ricardo Chincarini, Yves Pepermans

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

ANTWERPENAAR VAN HET JAAR: LEVE DE UNDERDOG

DUBBELINTERVIEW MET MONIQUE VERDICKT EN SIHAME EL KAOUAKIBI

TEKST: BART DE DECKER & THIBAUT WINANTS • Foto's: Astrid Vingerhoets & Isabeau Vogeeler

Wat hebben Matthias Schoenaerts, Netsky, Astrid Bryan en Sven De Ridder gemeen? Ze zijn allemaal nog nooit tot Antwerpenaar van het Jaar verkozen. Al twee jaar op rij moeten acteurs, topsporters, producers en stijliconen bij deze verkiezing plaats ruimen voor de underdog. Vorig jaar was dat Sihame El Kaouakibi, dit jaar Monique Verdickt. Beiden sterke vrouwen die zich inzetten voor de gemeenschap, al zijn ze onderling net zo verschillend als hun initiatieven. El Kaouakibi is de oprichtster van urban arts-school Let's Go Urban, Verdickt is de stuwende kracht achter Moeders voor Moeders.

HALVEN EURO, HALVEN EURO, HALVEN EURO

Moeders voor Moeders is een organisatie die voedsel, kledij en andere hulpmiddelen inzamelt en deze distribueert onder kansarme gezinnen in Antwerpen. Wat in 1992 begon als een enkele doos kleren in de kelder van Verdickt, is uitgegroeid tot een organisatie met meer dan 145 medewerkers, allemaal vrijwilligers. Voorafgaand aan het gesprek met de Antwerpenaar van het Jaar 2012, krijgen we eerst een korte rondleiding. Deze wordt gegeven door Katrin Beyer, een goede vriendin van Verdickt, van het begin bij de organisatie en natuurlijk ook moeder. We lopen door de verschillende kamers van het gebouw in de Helmstraat, die allemaal tjokvol dozen en spullen staan. Een klein supermarktje, een grote wachtkamer annex refter, een kinderkamer, een kleine kliniek, een kapsalon,

“**Ge kunt wel goe zijn, maar ge moogt nie zot zijn**”

Verdickt ”

een naairuimte en talloze sorteer- en opslagplaatsen. In elke kamer zijn mensen druk in de weer.

“Alles kost een symbolische halve euro,” zegt Beyer, “zo hebben de mensen het gevoel dat ze er toch voor betalen.” Er is voor alles een afdeling: voedsel, kledij voor kinderen tot twaalf jaar, af

Verdickt

El Kaouakibi

en toe een marktje met kleding voor volwassenen, speelgoed, schoolmateriaal, wasgoed, buggy's, enzovoort. In de babyafdeling vinden we de moeder van Verdickt, een frisse schone van 88 lentes, druk in de weer met het samenstellen van pakketjes voor pasgeborenen. Moeders voor Moeders schenkt extra aandacht aan de allerswaksten. Het vondelingenluik is hiervan een voor de hand liggend voorbeeld. In de refter hangen portretten van de zes kindjes die over de jaren heen hier te verdeling werden gelegd. "Van de zes vondelingen is er eentje terug bij de biologische mama," laat Beyer weten, "de anderen zijn allemaal geadopteerd en gezond." Na de rondleiding krijgen we de beloofde *facetime* met Verdickt.

MOEDERS VOOR MOEDERS: EEN BEGRIP

Bent u blij met uw verkiezing? Is het ook een boodschap van de inwoners van Antwerpen of gewoon een leuke attentie?

Monique Verdickt Ik vind dat wel leuk. En het is goed ook dat mensen die ons nog niet kenden, ons nu wel kennen. Zo kunnen we nog meer mensen bereiken.

Zijn jullie met de jaren positiever geworden, of gaat het net de andere kant op en ziet de toekomst er slechter uit?

Verdickt Je kan armoede niet als positief beschouwen en we zien wel veel miserie. Maar het is net door de hulp die we kunnen bieden dat de situatie van deze mensen een beetje draaglijk wordt, en daarom moeten we verder doen. Het is door de hulp van zoveel mensen dat we het ook kunnen verderzetten.

Zijn er arme mensen bijgekomen?

Verdickt Het aantal is zeker gestegen. Toen ik in 1992 begon, kwamen er bijna alleen maar Belgen, want er waren nog geen vreemdelingen. Dat is ondertussen uitgebreid naar meer dan honderd verschillende nationaliteiten. En ja, de armen worden armer en de rijken worden rijker. Moeders voor Moeders is een begrip geworden dat niet meer weg te denken is. Terwijl we eigenlijk niet zouden mogen bestaan, want het OCMW zou dat werk moeten doen.

Jullie werken wel samen met het OCMW?

Verdickt Het OCMW en Kind en Gezin sturen mensen naar ons door met een officiële brief zodat ze niet telkens hun situatie moeten uitleggen. Die brieven bevestigen ook dat ze effectief in een preciaire situatie zitten. Zo houden we de profiteurs buiten.

Is profiteren van Moeders voor Moeders makkelijk?

Verdickt We proberen dat natuurlijk te voorkomen. *Ge kunt wel goe zijn, maar ge moet ni zot zijn.* Profiteurs zullen er altijd zijn, maar dat houdt ons niet tegen de anderen te helpen.

Sihame El Kaouakibi haalt vaak het profetariaat aan: mensen die het systeem kennen en er duidelijk hun slag uit willen halen. Jongeren en kansarmen moeten de tools krijgen om zelfvertrouwen te kweken. Wat vindt u daarvan? Behandelen we mensen die het moeilijk hebben zo niet als slachtoffers?

Verdickt Dat is natuurlijk een andere doelgroep. Wij krijgen moeders met kleine kinderen. En we kunnen niet zomaar zeggen: "Mevrouw, u moet ►

“
**Iedereen hier
weet dat als je iets
wilt krijgen, je ervoor
moet werken**

El Kaouakibi

”

gaan werken!” als ze een hoop kleine kinderen heeft. We proberen hen wel mee op te voeden. Dat ze hun kinderen op tijd laten opstaan en naar school brengen, bijvoorbeeld. Zo moeten de kinderen niet mee aanschuiven en zien dat hun moeder eten bij ons komt halen. Anders verval je in een patroon waarbij het kind het normaal vindt om eten en spullen bij ons te komen halen. Dat is niet de bedoeling. We zijn dus wel een beetje opvoedkundig ingesteld. Als je hier komt, sta dan op tijd op, doe de kinderen naar school en behoud de regelmaat. De kinderen moeten niet het slachtoffer zijn van de situatie van de moeder. Zij kiezen niet in welk wiegje ze liggen.

BETER DAN DE VUILBAK

Het vondelingenluik is dan wel de allerlaatste mogelijkheid voor moeders die de verantwoordelijkheid niet aankunnen.

Verdickt Het is niet de beste oplossing, maar het is toch beter dan de vuilbak. Als je weet dat je niet voor je kind kan zorgen, of je weet dat je omgeving je niet zal helpen als je zwanger bent, dan is het

beter om het bij ons te vondeling te leggen dan het te vermoorden.

Blijkbaar zijn er toch situaties waar de moeder terugkomt voor haar kind?

Verdickt Ja, dat komt omdat we dat kind uit het bereik van de pers hebben kunnen houden. Daardoor is het contact met de moeder heel vlot verlopen. Het is onvoorstelbaar hoeveel invloed de media hierbij hebben en hoe snel ze het oppikken wanneer een kind te vondeling gelegd wordt. De laatste keer was ik op vakantie aan de kust. Ik kreeg bericht dat er een kindje in de schuif ge-

legd was en ik haastte me over de expresweg naar huis. Ik was nog niet bij Zelzate of ik werd al gebeld werd door de VTM. Dan denk ik *allez*, hoe kan dat nu? Die moeder was misschien nog niet thuis toen haar kind al op televisie gekomen was.

Denkt u dat dit voor alle gezinnen in onze maatschappij mogelijk is: een gezin combineren met een job, bijvoorbeeld in eenoudergezinnen of wanneer beide ouders uit moeten gaan werken?

Verdickt Als je wilt, kan je veel. Er zijn evengoed mensen die alleen al van hun hond overspannen zijn. Je moet dat voor jezelf uitmaken.

Maken initiatieven zoals Moeders voor Moeders het dan makkelijker voor zulke gezinnen?

Verdickt Ja, zeker. Ik denk dat we de status van heel veel arme gezinnen hebben verbeterd. Ook mensen die te kampen hebben met een faillissement of een scheiding zijn er door ons weer bovenop geraakt.

PUT ON YOUR DANCING SHOES

Op een kilometer wandelafstand van Moeders voor Moeders ligt Muziekcentrum Trix, de uitvalsbasis van Let's Go Urban en het kantoor van haar directeur, Sihame El Kaouakibi, ex-Antwerpenaar van het Jaar. El Kaouakibi won de prijs vorig jaar voor haar niet-aflatende inzet en vechtlust om dans, *urban arts* en onderwijs te combineren en aan de man te brengen. Haar passie verenigt honderden jongeren om hun leven in eigen handen te nemen. *Empowerment*, discipline, volharding en motivatie zorgden ervoor dat El Kaouakibi haar stempel heeft gedrukt op deze stad.

Vorig jaar werd u Antwerpenaar van het Jaar. Heeft die verkiezing veel invloed op u gehad, en op Let's Go Urban?

Sihame El Kaouakibi Op mij persoonlijk sowieso. Als jonge vrouw van zesentwintig is een erkenning als deze een duwtje in de rug. Het is gewoonweg heel snel aan het gaan. We merken dat we *geboomd* zijn. Nu rekenen honderden jongeren op ons. Hiervoor hebben we ook keihard gewerkt. In dat opzicht is Antwerpenaar van het Jaar worden enerzijds een mooie waardering van mijn werk en het werk van talloze andere organisaties. Anderzijds ben ik tot het besef gekomen hoe groot Let's

Go Urban geworden is. Mensen verwachten van mij dat ik slaag in de dingen die ik doe.

Julie motto is 'You want some? Come and get it! You have some? Come and show it!'. Het weerspiegelt uw eigen woorden uit eerdere interviews: als je onderaan de maatschappelijke ladder staat, moet je niet profiteren van het systeem maar geloven in jezelf en putten uit die kracht. Sijpelt die boodschap door bij jullie leden uit armere gezinnen?

El Kaouakibi Absoluut. Iedereen hier weet dat als je iets wil krijgen, je ervoor moet werken. Punt aan de lijn. Wat ik er eigenlijk mee bedoel is dat ons systeem er voor iedereen is. Er zullen aan de ene kant altijd mensen zijn die zonder ondersteuning niet verder geraken. Voor die mensen staan we er dan ook. We zullen trekken en zeulen. We zullen ervoor zorgen dat ze sociaal kapitaal opbouwen. Ze zullen uit hun isolement klimmen. Aan de andere kant heb je mensen die echt wel wegwijs zijn in het systeem. Iemand die van een uitkering leeft en dan in het zwart werkt, daar kan ik niet mee om. Er zijn grenzen in onze maatschappij. Akkoord, die grenzen zijn op een gegeven moment een beetje verwaterd. Wij willen gewoon *back to basics* gaan. Op een innovatieve manier een ietwat conservatieve denkpijpe uitstippelen, weg van het paternalisme. We moeten geloven in deze mensen.

Monique Verdickt stelde dat er bij initiatieven zoals Moeders voor Moeders altijd mensen zullen zijn die proberen te profiteren. Heb je het gevoel dat dit bij Let's Go Urban ook het geval is?

El Kaouakibi Natuurlijk kan zo iets voorvallen. We vragen echt wel om een return. Je kan hier niet binnenvallen, iets meenemen en nooit meer terug- ▶

komen. Je schrijft je in op jaarbasis. Aangezien de samenstelling van onze groepen zo sterk en divers is op sociaal, cultureel en etnisch vlak, willen de leden zich ook nestelen binnen deze familie. Wij gaan niet naar de straat, wij maken ons aanbod aantrekkelijker dan de straat. We leggen de lat hoog voor onze organisatie. Dat heeft ook een effect op de jongeren. Ze waarderen dat en vervolgens zetten ze zich toeloos in. Als ze geen hulp nodig hebben, kunnen ze deelnemen. Als er wel sprake is van een moeilijke situatie kiezen ze een traject uit. Iemand die in financiële of sociale problemen zit, komt naar mij toe: "Dit is wat je van mij krijgt. Dit is wat ik van je verwacht." Het pessimisme rond jongeren moet van de baan. Jongeren zijn onze toekomst, letterlijk en figuurlijk.

Net zoals Moeders voor Moeders hebben jullie naast een helpende ook duidelijk een opvoedende rol. Bij Moeders voor Moeders gaat het vooral over de ouders, bij Let's Go Urban over de jongeren. Hebben jullie nooit contact met de ouders?

Ei Kaouakibi We mikken op een publiek dat ook onafhankelijk wil zijn, dat zich wil losmaken van thuis, op een positieve manier. Ze willen hun verantwoordelijkheid opnemen en hun zelfstandigheid uitbouwen. Desalniettemin heb ik ervoor gekozen om twee jaar geleden een groep te starten bestaande uit zesjarigen. Dus die ouders zijn er sowieso bij. Het is logisch dat je dan ook banden opbouwt met die ouders. De ouders zien hoe wij omgaan met de adolescenten. Zo vormen ze een beeld hoe de toekomst van hun kind eruit zal zien. Wie weet speelt hij of zij wel ooit mee in een productie van Let's Go Urban? We tonen aan de ouders dat de brede basis altijd mogelijkheden heeft

om door te stromen, of zelfs uit te stromen. Hierdoor gaan de ouders je ook *au sérieux* nemen.

URBAN CULTURE

Antwerpen is dit jaar Europese Sporthoofdstad. Jullie hebben meegedaan met Sporting A's Danspromenade. Hebben jullie nog speciale projecten in petto?

Ei Kaouakibi Het eerste wat ik doe wanneer Antwerpen op zichzelf begint te focussen, is het zelf in handen nemen. Ik bombardeer ze met *urban culture*. We nemen als organisatie altijd een adviserende rol in. Spijtig genoeg heeft de coördinator van zulke grootse evenementen vaak geen flauw benul wat *urban culture* inhoudt. Ik streefde ernaar om *urban culture* een van de pilaren te maken van dit jaar en dat is ook gelukt. Tientallen evenementenbureaus hebben ons al gecontacteerd. Dit jaar zetten we een maatschappelijk re-integratieproject voor ex-gedetineerden op poten, waar sport een centrale rol in zal spelen. Hier zouden we dan met trajecten werken en de ex-gedetineerden helpen met hun sociale re-integratie.

Hoe ziet u de toekomst van Let's Go Urban?

Ei Kaouakibi Men moet ons de tijd en ruimte geven om te consolideren. De kwaliteit die we bieden moeten we blijven bieden. Daarin mondt ons *urban center* dus uit. We willen een innovatief centrum opbouwen en implementeren in de stad. We moeten het deze legislatuur waarmaken. *Urban culture* staat in het bestuursakkoord en we willen dus ook acties zien. Kortom, alles binnen Let's Go Urban is aan het *boomen*. Ze zullen ons moeilijk kunnen tegenhouden. Zelfs zonder steun zullen we er komen. Ik geloof in de dingen die we doen. ■

Het mechanisme voor een optimaal geheugen: selectiviteit

Onderzoek suggereert al sinds de jaren '70 dat slaap belangrijk is voor ons geheugen, niet enkel voor het bewaren, maar ook voor het uitbreiden van kennis en motorische functies. Dit heet een slaapafhankelijk geheugen. Recent toonden **Stickgold & Walker (2013)** dit aan in het blad *Nature Neuroscience*. Datgene wat we zullen onthouden wordt bepaald door selectieprocessen gestoeld op eerdere ervaringen. Die selectieprocessen vinden al plaats als we wakker zijn, en zorgen ervoor dat we tijdens onze slaap net die dingen onthouden die we al gelabeld hadden als relevant.

Nieuwe behandeling voor zeldzame eierstokkanker

Onderzoek van het University of Arizona Cancer Center en het Medical Center in Phoenix wees uit dat een regelmatige dosis van het medicijn *Selumetinib (AZD6244)* een zeldzaam type van eierstokkanker kan stabiliseren of zelfs doen krimpen. "Dit is een mogelijk belangrijke doorbraak voor de Genecologic Oncology Group," zegt John Farley, gynaecologisch oncoloog. "Momenteel zijn er gewoonweg geen heel goede behandelingen voor *low-grade* eierstokkanker, dus deze ontdekking opent deuren naar veel nieuwe mogelijkheden voor ons."

Nieuwe stamcel maakt hartweefsel aan na hartinfarct

De Universiteit van Hasselt leverde onlangs een medische doorbraak. Onderzoekers isoleerden een nieuwe stamcel die blijkbaar nieuw hartweefsel kan aanmaken, namelijk ALDH+. Hoewel de tests voorlopig nog beperkt zijn tot varkens, zou het een uitstekende oplossing kunnen bieden voor een succesvol herstel van hartaanvallen bij mensen. Wanneer voor het eerst personen zullen worden getest is nog onduidelijk, zo stelt De Standaard. De resultaten van het onderzoek zijn terug te vinden in *Cardiovascular Research*.

Het koud hebben is zó 2012

Een team van Amerikaanse wetenschappers is erin geslaagd bij muizen enig gevoel van koude uit te schakelen. Eerder onderzoek wees al uit dat het ervaren van koude gerelateerd is aan het eiwit TRPM8 in de huid. De studie bestond erin de neuronen die het eiwit aanmaken uit te scha-

kort

over onderwijs en onderzoek

TEKST: DENIS DU MON

Cocktailfruitvliegjes

Een recent onderzoek wees uit dat vliegjes hun eieren het liefst in alcohol leggen wanneer ze vijandelijke aanwezigheid voelen. Dit omdat wespen geen immuniteit voor alcohol hebben opgebouwd, en de vliegjes, die regelmatig rond rot fruit te vinden zijn, wel. Het is onduidelijk of mensen hetzelfde zouden moeten doen.

TWITTER VOOR HOBBYKOKS

ETEN KOPEN BIJ DE BUREN VIA THUISAFGEHAALD.BE

TEKST: MARLIES VERHAEGEN • FOTO'S: ISABEAU VOGELEER

Zit je op kot, kook je graag en heb je regelmatig eten over? Of ben je niet zo'n keukenwonder, vaste klant bij de frituur en op zoek naar afwisseling of gezondere alternatieven? Via thuisafgehaald.be kan je maaltijden delen met hongerige buurtbewoners. Omgekeerd kunnen afhalers via de site op zoek naar vers voer tegen schappelijke prijzen. *dwars* deed voor u de test en zwierde een paar eigen maaksels online. We zochten ook homemade afhaalmaaltijden in de buurt van de Paardenmarkt. Waar zitten de Nigellas en Jamies van 't unief eigenlijk?

Maandagavond, Borgerhout. Ik zit met mijn kotgenootje aan tafel en we eten zelfgemaakte risotto. De bel gaat, David staat voor de deur. "Where is the cook?" hoor ik hem vragen in de trappenhall. Wat later stapt hij de living binnen, Tupperwarepotje in de aanslag. In ruil voor 2 euro krijgt hij een paar scheppen rijst uit onze pan en na een

korte babbel vertrekt hij weer. Een paar minuten daarna gaat de bel opnieuw. Dit keer komt Evelyne haar portie ophalen. De ingrediëntenkost is terugverdiend en wij hoeven niet twee dagen op rij hetzelfde te eten of op zoek naar plaats in het vriesvak – die er nooit is – om de overschotjes te stockeren. Morgen is 't *iet nief*.

EAT THAT, JEROEN MEUS

Die voormiddag had ik een maaltijd aan mijn onlinemenukaart toegevoegd. Champignonrisotto met sperzieboontjes en peterselie. Daaronder kort een beschrijving van alle ingrediënten en of het een hoofd- dan wel bijgerecht was. Verder gaf ik op hoeveel porties ik over had, tegen welke prijs en tot wanneer geïnteresseerden konden 'intekenen'. Iets na de middag accepteer ik met een mail de verzoekjes van twee nieuwe afhalers en we spreken via sms af voor die avond. Beiden kunnen gelukkig langskomen op mijn voorkeurstijdstip. De volgende morgen zie ik dat zowel David als Evelyne een dankwoordje hebben

achtergelaten op mijn koksprofiel op thuisafgehaald.be.

Dit systeem is even simpel als geniaal. Het zet aan tot koken en net dat beetje extra je best doen omdat er mensen mee-eten. Ook is het fijn te lezen dat afhalers het lekker vonden en zo meer volgers aan te trekken. Voor afhalers zit de voldoening vooral in het feit dat ze hun maaltijden bij de burens kunnen afhalen. Zowel afhalers als koks kunnen koks volgen; je krijgt dan een mail wanneer die kok een maaltijd aanbiedt. Ook zijn zowat alle maaltijden die op het platform worden aangeboden goedkoper, verser en gezonder dan pizza, *take away*-noedels of frietjes. Dat is volgens Frances Van Assche, bezielster en woordvoerster van Thuisafgehaald in België, dan ook de reden waarom studenten mee zouden doen. Nog maar 23 lentes jong en vorig jaar afgestudeerd als taal- en letterkundige aan de UGent, herinnert ze zich van haar kotleven dat ze niet zwom in het geld; op het platform vind je al volwaardige maaltijden voor 3 euro.

Heleen De Moor, studente TEW en kotachtig op het Zuid, is erg enthousiast over het concept en haalde al verse pompoensoep af bij ChezBabette, een thuiskokkin uit de buurt. Omdat ze 's avonds veel te doen heeft, komt het er niet gauw van zelf te koken. Ook ontbreekt er voorlopig een oven of microgolfoven in haar keuken. Binnenkort zou dat in orde moeten zijn, en dan kan ze via thuisafgehaald.be ook op zoek naar maaltijden die niet enkel op gasvuur opgewarmd kunnen worden. Vicenta Ferreira Pinheiro kent Frances via via en maakt al van bij de lancering gebruik van de site.

Ze haalde al witlofsoep en gevulde aubergine met lamsgehakt, groentjes en pijnboompitten af. “Op zich ben ik niet zo’n slechte kok. Ik kook gewoon niet graag voor mezelf. Ik merk ook dat veel studenten die moeite niet doen, dat ze het teveel werk vinden, na een hele dag les. Nu studeer ik communicatiewetenschappen in Antwerpen en woon ik thuis maar vorig jaar zat ik op kot in Gent en at ik vaak brood: fastfood, boterhammen of koken.” Ze wijst op andere voordelen: “Het is ecologisch verantwoord want je produceert minder afval via het delen van maaltijden. Ook bespaart een thuiskok de afhaler een heleboel afwas. Toch niet onbelangrijk voor veel studenten.”

VLAAMSE BELGEN HAPPEN TOE

De website bestaat bij ons sinds midden november. Vier maanden later maken meer dan 5.400 afhalers gebruik van het systeem en zijn er bijna

Where is the cook?

750 thuiskoks geregistreerd. In Nederland, waar Marieke Hart en Jan Thij Bakker het concept al in maart 2012 lanceerden, ging het ook heel snel. De initiatiefneemsters in België, Frances Van Assche en Adélaïde Ranjard, zijn blij met het succes. “We hadden hier wel op gehoopt natuurlijk, maar dat het net zo snel zou gaan als in Nederland, was onverwacht. De mentaliteit is hier toch anders. Belgen zijn iets terughoudender en minder open, wat banger om nieuwe dingen uit te proberen. De media-aandacht heeft natuurlijk wel veel gedaan. Elke keer nadat we in de krant verschenen of toen Frances figuur van de dag was in het programma Iedereen Beroemd op één, waren er zo’n 300 registraties extra op twee uur tijd. Mond-aan-mond reclame werkt natuurlijk ook heel goed.” Omdat het succes van de Belgische Thuisafgehaald zo ►

GROENTETASSEN

Aanvullend nieuws uit de sector van de sympathieke, culinaire projecten. Benieuwd naar betaalbaar bio, aanhanger van de korte keten of zin om je kotgenoten/volgers op thuisafgehaald.be te verrassen met jouw aardpeer- of venkelcreaties? Studenten en personeelsleden van de Artesis Hogeschool en de Universiteit Antwerpen kunnen elke maandag op vier verschillende afhaalpunten terecht voor groentetassen. Ze worden elke week anders en gevarieerd samengesteld en naast (vergeten) groenten behoren

ook (inlands) fruit, aardappelen en eieren tot het assortiment. Vrijwilligers van Voedselteams vzw verdelen de bestellingen op de drie campussen en aan het Conservatorium. Geïnteresseerden geven telkens uiterlijk donderdag via www.arqu.be/voedselteams door wat ze komen afhalen of nemen een pakketkaart en krijgen wekelijks hun studenten-, groter of grootst pakket mee. Meer info op de cateringwebstek van de universiteit en op voedselteams.be, minder tijdverlies in de supermarkt.

groot is, komt er heel wat bij kijken. Naast hun gewone banen nemen ze het werk voor de site er graag bij. Er staat immers nog wat op stapel. "Het eerste doel is uitbreiden naar Wallonië. We heten dan wel thuis-afgehaald.be, maar omdat de site nu enkel in het Nederlands beschikbaar is, zijn de registraties onder de taalgrens dun gezaaid. We zouden ook graag sponsorcontracten met bedrijven afsluiten. Dat geld kunnen we dan gebruiken voor extra acties. Nu zijn we een non-profitorganisatie en verdienen we niets. We hopen dat het binnenkort voor bedrijven en andere projecten interessant wordt met ons in zee te gaan. Ten derde maken we ook werk van een *app*.

Dan kunnen mensen onderweg, na hun werk of in de auto eten bestellen via hun *smartphone*."

Er zijn stemmen die wijzen op het nefaste effect voor de horeca; klas-sieke (afhaal)maaltijdenverstrekkers zouden dit in hun portemonnee voelen. Wij denken dat de voordelen niet opwegen tegen de nadelen, die er inderdaad wel zullen zijn voor pizzaiolo's, frietchinezen en sushi-bezorgers. Je leert mensen uit de buurt kennen, haalt meer voldoening uit koken en afhalers besparen op geld in plaats van op voedsaamheid. Wel steeds je eigen potje meebrengen. ■

SYRIË

CONFERENTIE

R2P - MYTHE EN REALITEIT

ZA 9 MAART 2013, 13:30-18:00

BRUSSEL, BELGIË

Lode VANOOST - Ali GHANDOUR - Cécilia FANY - Hanan SHAMOUN - Raja CHEMAYEL

MEDIAWERKGROEP SYRIË

Comité contre l'ingérence en Syrie (CIS)

GEMEENSCHAPSCENTRUM HEEMBEEK-MUTSAARD VZW
FRANS VEKEMANSSTRAAT 131
NEDER-OVER-HEEMBEEK

BRUSSEL-NOORD: TRAM 3 HALTE HEEMBEEK

INKOM: 5 EUR (TOMBOLA INBEGREPEN)

WWW.MWSYRIA.COM
INFO@MWSYRIA.COM - +32 483 637 446
+31 649 154 241

V.U.: MARIO BERGEN - KESSELDALLAAN 80/0202 - 3010 LEUVEN

YVES PEPERMANS IS DOCTORANDUS AAN DE PSW-FACULTEIT VAN DE UNIVERSITEIT ANTWERPEN. ELKE MAAND SCHRIJFT HIJ EEN SUBJECTIEVE, SPORADISCH SUBVERSIEVE COLUMN OVER WAT ER VAN EN DOOR ONS NOG MOET KOMEN.

LEVEN IN DE EINDTIJD

Erst kommt die **MORAL**,
damm das **FRESSEN**

Tijdens de kantooruren werk ik aan een doctoraat, maar in mijn vrije tijd houd ik me graag bezig met een echte wetenschap: trendwatchen. Nu de planeet vergeten is te vergaan, is ze weer helemaal in. *Foodporn*, *lolcats* en Bicky Burgers zijn volslagen passé. Als je vandaag echt mee wil zijn, moet je op zijn minst flexitariër – mooi woord voor gelegenheidsvegetariër – worden.

Wij zijn een generatie die geen honger, maar eetstoornissen kent. We groeien op in een land waar als varkens vlees wordt gevreten, koeienvellen worden gedragen en kunstenaars die katjes zonder handschoenen pakken, worden neergeknuppeld. Toch is er wat veranderd. Waar men vroeger gewoon at wat de pot schafte, is de pot vandaag een politiek statement geworden. Met kookboeken als nieuwe manifesten.

Waar de Bourgondische Belg steeds nogal gelaten stond tegenover De

Revolutie, raken de gemoederen snel verhit wanneer het over eten gaat. Voedselgevechten en patattenoorlogen worden gewonnen en verloren, met de supermarkt als Tahirplein van de vegetarische omwenteling, dixit Alexia Leysen, bezieler van Dagen Zonder Vlees. Naar verluidt zou het Antwerpse stadsbestuur zelfs overwegen ambtenaren in openbare functies verbieden te eten. Obesitas is immers een ‘obediëntie’ als een andere.

Ik vraag me wel eens af of we ons een betere wereld kunnen eten, wanneer ik onze prachtige planeet weer eens aanschouw vanuit mijn privéjet. Die betere wereld is natuurlijk niet zo eenduidig. Het gerechtelijk apparaat koos wel al duidelijk kant en bracht de ‘aardappelbevrijders’, hier komt-ie, diep in de puree, door hen te veroordelen tot een effectieve gevangenisstraf wegens politieke moeskopperij. Of zoals Artikel 557 uit het Strafrechtwetboek beschrijft: “het ro-

ven van veldvruchten of andere nuttige voortbrengsels van de bodem die nog niet los van de grond zijn.”

Het staat vast dat er nog heel wat geogst, gevreten en gescheten zal moeten worden vooraleer we in het land van melk en honing zijn. In de tussentijd kan ik de rabiate vleeseters enkel maar op het hart drukken dat een biefstuk nooit lekkerder smaakt dan na een week linzen. Diegenen die na veertig dagen zonder vlees maar niet genoeg kunnen krijgen van het verkleinen van hun ecologische voetafdruk, raad ik aan de kat te degusteren. Dat beest vervuult evenveel als een auto en eet al de vogels in mijn tuin op. De natuur zal ons hiervoor zo dankbaar zijn dat we eindelijk een degelijke zomer zullen krijgen. Smakelijk! ■

EEN NIEUW SOORT BEGIN

EEN MASTER IN GENDERWETENSCHAPPEN

TEKST: DENIES DU MON • ILLUSTRATIE: MARGOT BLOEMEN

Dat gender hoog op de politieke agenda staat verwondert nog bijna niemand. De voorbije weken bulkte onder andere De Standaard van aan seksime gerelateerde artikels en enquêtes, en werd de genderverdeling in het parlement weer aangesneden. De diversiteitsproblematiek die nog steeds op de arbeidsmarkt speelt, is er daarbij niet minder op geworden. Dat is ook de Vlaamse universiteiten niet ontgaan. Een voorstel voor een nieuwe masteropleiding werd ingediend om binnenkort studenten een gender- en diversiteitsbewustzijn bij te brengen dat op alle vlakken op de arbeidsmarkt nuttig is. Bij *dwars* vonden we dit interessant en vroegen we even rond wat die opleiding juist is, waarom ze nu (pas) wordt ingevoerd en hoe het voorstel momenteel ontvangen wordt.

Ik weet wat u denkt. U denkt: “Weer een nieuwe masteropleiding! Komen we met die Veiligheidswetenschappen van *dwars* 74 niet toe?” Maar dan vergeet u het heterogene karakter van onze dynamische maatschappij, waarin gender- en diversiteitstudies meer dan ooit actueel en nodig zijn. En trouwens, de master zit fijn in elkaar. België is nu bijna het enige land in Europa dat nog geen academisch ondersteund en goed uitgewerkt beleid heeft voor deze gebieden. Enter Joëlle Milquet. De minister van Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen vond dat het tijd was om een haalbaarheidsstudie over een masteropleiding in Gender en Diversiteit uit te voeren. Hoewel het aanvankelijk de

bedoeling was om de opleiding over heel België te spreiden, leerde men snel dat een nationale samenwerking te ambitieus was.

DE FLEXIBELE STAM

Dit is het resultaat: het voorstel voor de nieuwe opleiding werd goedgekeurd. Vanaf het academiejaar 2014-2015 zal Universiteit Antwerpen een interuniversitaire masteropleiding in Gender en Diversiteit aanbieden. Deze Vlaamse masteropleiding wordt aangeboden door drie hoofduniversiteiten (UGent, Vrije Universiteit Brussel en Universiteit Leuven) en twee partneruniversiteiten

(Universiteit Antwerpen en Universiteit Hasselt). De drie hoofdinstituten zullen een hele nieuwe, officieel erkende masteropleiding met nieuwe vakken en daarvoor speciaal aangestelde docenten aanbieden. De partneruniversiteiten spelen ook mee, maar op kleinere schaal: ze bieden geen geheel nieuwe vakken aan.

De structuur van de opleiding valt uiteen in vier grote delen: vijftien studiepunten voor een ‘vaste stam’ van drie vakken die per hoofdinstituut verschillen, minstens vijftien studiepunten voor een ‘flexibele stam’ van drie keuzevakken die je aan eender welke (of alle) van de vijf universiteiten kan volgen, vijftien studiepunten voor de thesis en vijf à tien studiepunten voor een stage (afhankelijk van het soort stage dat u kiest: observatie vs. par-

“
***Dit kan enkel
maar een
springplank zijn
voor progressiviteit***
”

ticipatie). Universiteit Antwerpen schemert door in de flexibele stam en biedt zes vakken aan (hoewel er over het literaire vak nog discussies zijn).

STRUIKELPUNTEN

Tot zover lijkt alles in kannen en kruiken, maar toch blijken er nog enkele heikele punten aan het voorstel. Zo zijn er nog vragen over welke universiteit de inschrijvingen zou regelen, en natuurlijk is er nood aan een uniforme regeling betreffende de beoordeling van de studenten. Daarenboven komt nog het mobiele karakter van de opleiding. Het valt een beetje te bekijken of de student geneigd is om op nomadische wijze een studie voort te zetten. Hierop heeft professor Henk de Smaele een fijn antwoord klaar: “Laten we niet uit het oog verliezen dat een masteropleiding die zo opengetrokken wordt over heel Vlaanderen, waarvan Universiteit Antwerpen een deel kan en mag uitmaken, iets heel positiefs is, niettemin in het kader van gender en diversiteit. Van elke instelling krijg je kwaliteitsvakken door kwaliteitsonderzoekers voorgeschoteld.” We gaan akkoord: het zou jammer zijn dat geografische locatie in een relatief klein gebied de studiekeuze van de student zou beïnvloeden. Dat druist eigenlijk in tegen de bedoeling van de masteropleiding. Er zijn, horen we later bij *dwars*, ook plannen om ‘tele-classing’ aan te bieden, een soort digitale video-les. Spannend, zeker omdat internetverbindingen en technologische snuffjes het al eens af durven laten weten.

Ook opmerkelijk aan de opleiding is dat ze bij elke universiteit aan een andere faculteit thuishoort. Dit heeft ongetwijfeld met het van nature interdisci-

plinair karakter van Gender Studies te maken. In Gent en Brussel hoort ze bij Letterkunde, in Antwerpen bij Politieke en Sociale Wetenschappen en in Hasselt bij de Bedrijfseconomische Wetenschappen. In Leuven hebben ze het beestje nog geen naam gegeven. Professor de Smaele geeft nog enkele woorden mee: “Dit is een soort van nieuw begin. Genderstudies heeft een complexe geschiedenis, ook binnen Universiteit Antwerpen. Eens de procedure voor deze interuniversitaire opleiding uniform is over Vlaanderen, kan het enkel maar een springplank zijn voor meer succesvolle en progressieve communicatie in onze samenleving.” ■

Onder voorbehoud zijn dit de vakken die u aan de Universiteit Antwerpen kan opnemen:

- European and comparative discrimination law van D. Cuypers
- Gender and development van N. Holvoet
- Gender en diversiteit in Europese en internationale politiek van P. Meier
- Geschiedenis van familie en gezin van H. Greefs
- History of the body gender and sexuality van H. de Smaele
- (Literary texts in English: queer fiction van B. Eeckhout)

KUISHEID AAN UNIVERSITEIT ANTWERPEN

HOE VLOERHOSTESSES DE VLOER HOSTESSEN

TEKST: MAX NEETENS • FOTO'S: ISABEAU VOGELEER

Het is een van de eerste dagen die naar lente ruikt. Op de parking van de R-blok wachten op mij in een vooralsnog waterig zonnetje Josianne, Marie-Louise en Nathalie, allen al decennia vertegenwoordigsters van het lokaalbeheer, of, voor u en ik, schoonmaaksters. Stuk voor stuk zijn het vrouwen die dagelijks onze gebouwen proper en lekker geurend houden. Vrouwen die tijdens Students On Stage, bijvoorbeeld, vast uren zouden kunnen schelden over de gewoontes die wij studenten onderhouden. Vandaag zijn ze gelukkig goedgezind, en meer dan bereid om een gesprek te hebben met *d'wars* over het wel en wee van de werkvrouwen aan Universiteit Antwerpen.

Politiek correct probleem: hoe omschrijf je hun job? Josianne Roggen, die mee verantwoordelijk is voor het onderhoud van de K-blok, meldt ons dat ze het liefst bekend staat als vloerhostess. Marie-Louise Van Cauteren, D-blok, houdt het op "gewoon in het Antwerps: schoonmaakster," en Nathalie Van Dyck, IOIW-gebouw, noemt het de job van haar leven, en dat laatste leidt tot hilariteit. Ze werken hier respectievelijk al vierendertig, drieëntwintig, en zeventwintig jaar.

VLOERHOSTESSES

We leiden de drie dames naar het studielandschap

van de R-blok, alwaar een collega een extra kuis-
kar met toebehoren heeft klaargezet voor de *photoshoot* van vandaag. Luid lachend kiezen ze elk hun wapen (zoals daar zijn, een bezem, een verstuiver of een paar plastic handschoenen) en poseren ze daar waar de fotografe van dienst hen opdraagt. We vragen hen naar hun job, de pro's en contra's, en hoe ze tegenover studenten staan. Die laatsten, gedragen zij zich correct tegenover de schoonmaaksters? "De ene keer wel, de andere keer niet," klinkt het. "Voor onze neus laten ze soms iets vallen, of ze wandelen een keer door *het nat*, maar dat is de jeugd." "Vroeger, toen ik niet begon," zegt Nathalie, "mocht er nog binnen

gerookt worden. En iemand van middelbare leeftijd kan al eens roepen: 'Schatje, niet op de grond, hé!' Maar toen ik begon was ik twintig. Dan kom je niet weg met zoiets." "Ik vraag gewoon of ze zoiets thuis ook zouden doen," zegt Josianne. "En dan repliceren de wijsneuzen natuurlijk altijd: 'Ja.'"

CONDOOMS EN DILDO'S

De fotografe vraagt aan de dames of zij 'Charlie's Angels' kennen. Of ze zo zouden kunnen poseren. Dat kan, en het duurt niet lang voor Marie-Louise haar bezemsteel als micro voor zich uit houdt en zich in de openingszinnen van 'This Is My Life' van Shirley Bassey stort. Christel Geens, teammanager Logistiek aan Universiteit Antwerpen, had me al verhalen verteld over een dildo die na een receptie teruggevonden wordt, en daags erna wordt afgehaald bij Gevonden Voorwerpen. Hetzelfde geldt voor pornodvd's, en pakken condooms. "Maar iedereen vindt hier wel eens condooms," zegt Marie-Louise, "gebruikt en ongebruikt." De verhalen van Josianne & co moeten daar niet voor onderdoen, al blijkt wel dat in hun straffe *histoires* zij meestal degenen zijn die de kwajongens spelen.

Nathalie: “Voor mijn eerste job werd ik geplaatst in een studentenhome, als 20-jarige vrouw. Daar komt geheide gekkigheid van, zo bleek. De studenten pikten onze werkwagen, en van de weeromstuit zetten wij een paar dagen het heet water af. Of we haalden bevroren erwten uit het studentenrestaurant en strooiden ze in de bedden van de betrokkenen. Maar zo’n toestanden kunnen niet meer tegenwoordig. Het is veel te druk.” Josianne beamt: “Er zijn meer gebouwen en er zijn meer studenten. Wat wil je dan?”

Marie-Louise wordt aangemaand door de rest om het befaamde ballonverhaal te vertellen. Ze geeft uiteindelijk toe: “Op een dag hadden we geen sleutel bij van het lokaal dat we moesten poetsen. En af en toe verveel je je, dus we bliezen een ballon op en staken het onder de trui van een van ons. Zo begon zij puffend en blazend te poetsen in de gangen, maar van de studenten kregen we daar geen aandacht mee. Dus besloten we maar een secretariaat binnen te wandelen om daar dezelfde stunt uit te halen. De man die daar zat, stond zowat klaar om een ambulance te bellen.” Nathalie: “Je verveelt je vooral wanneer je in een klassengebouw moet werken. Van studenten krijg je amper een babbel. Op een bureel werken, dan wordt er al wel socialer gedaan.”

“Schatje, niet op de grond, hé”

RIJPERE VROUWEN

De dames worden gevraagd om zich op een baluster te zetten. Tussen het evenwicht houden en het bijna vallen door, blijft het grappen en plagerijen regenen, al lijkt het allemaal liefdevol te zijn. Ze duwen en trekken aan elkaar, aldoor *gibberend*. Josianne herinnert zich een student die net iets te hard inging op de grappen van het poetsteam. “Een collega van me merkte een knappe student op met de woorden: ‘Zie na, waddeen gerief.’ Jammer genoeg kon de jongen in kwestie ons horen en deed hij ons een oneerbaar voorstel. Hij had iets voor rijpere vrouwen, zei hij.”

Voor Marie-Louise is het een van de laatste keren dat ze op de universiteit rondwandelt. Binnenkort gaat ze op pensioen. “Ik ga reizen en shoppen. Dat zijn m’n hobbies, en ik verdien het.” Buiten schijnt nog steeds de zon. Ik besluit m’n kot te gaan kuisen. ■

Josianne

Marie-Louise

Nathalie

ELKE MAAND ONDERZOEKT *DWARS* EEN VAN DE ZEVEN DEUGDEN. MET BEELDEND MATERIAAL STELLEN WE DE DEUGD VAN DE MAAND VOOR, ZOALS WE DIE OP DE STRATEN VAN ANTWERPEN VOOR ONZE LENS HEBBEN GEKREGEN. DEZE MAAND: KUISHEID

HET MARKTSEGMENT

TEKST: EMMA ANNEMANS

De financiële wereld, je leest er overal over. Maar soms kan de moed je in de schoenen zakken. Het ene na het andere ingewikkelde concept wordt je naar het hoofd gesmeten, zonder enig spoor van uitleg of zelfs maar begrip voor wie niet zou weten wat een *flash crash* of schuldpapier is. Geen paniek, want iedere maand verduidelijkt Capitant, de studentenvereniging die studenten wil inleiden tot en begeleiden naar de financiële markten, op deze pagina's de werking van de beurs. Dit jaar gidst 'Het marktsegment' je door het nieuws over de beurs zonder gevaar voor struikelen over moeilijke termen en ingewikkelde concepten. Wij leggen ze hier namelijk in mensentaal uit.

VERTROUWEN

Je kan aandelen kopen om ze daarna – hopelijk aan een hogere prijs – te kunnen verkopen. Jouw winst is dan het verschil tussen de aan- en verkoopprijs. Maar je kan ook geld krijgen van het bedrijf waarvan je een aandeel in bezit hebt. Een dividend, of een winstuitkering op een aandeel, is een deel van de winst van het bedrijf dat wordt

uitgekeerd aan de aandeelhouder. Bedrijven keren een dividend uit aan de aandeelhouders om de winst die ze hebben gemaakt te verdelen over degenen die geld in hen hebben geïnvesteerd. Bedrijven kunnen ook kiezen om geen dividend uit te keren, of een hoger of lager dividend dan je op basis van de resultaten van de onderneming zou verwachten. Er kan zelfs een dividend worden uitgekeerd als er helemaal geen winst gemaakt is in

het voorbije jaar. Waarom keren bedrijven wel of niet een dividend uit? En hoe zit het met de dividendpolitiek van enkele belangrijke bedrijven?

Wanneer een dividend wordt uitgekeerd, verlaat dit geld de onderneming definitief. Waarom zou een onderneming ervoor kiezen om geld uit de onderneming te laten wegvloeien, geld dat ze bijgevolg niet meer kan gebruiken? Ten eerste willen bedrijven aan beleggers het signaal geven dat het goed gaat met de onderneming. Zelfs als het eigenlijk niet zo goed gaat. Wanneer er bijvoorbeeld verlies is over het voorbije jaar, wil de onderneming het signaal geven dat de moeilijkheden maar tijdelijk zijn en kan ze dus ook een dividend uitkeren. Daarnaast kan er een probleem zijn wanneer bestuurders die geen aandeelhouder zijn, de onderneming runnen. De aandeelhouders kunnen wantrouwig worden: wat doen die bestuurders met ons geld? Gaan ze er wel goed mee om? Doen ze niet aan vriendjespolitiek wanneer ze contracten

“

De Vlaamse overheid kan tevreden zijn

”

aangaan met andere bedrijven? Om het vertrouwen van de investeerders in het management te herstellen, kan de onderneming geld teruggeven aan de beleggers, in de vorm van een dividend dus. Zo is er minder geld beschikbaar in de onderneming dat door het management mogelijk slecht besteed zou kunnen worden.

Gaan bedrijven dan een heel groot dividend uitkeren wanneer er veel winst is, en een heel klein als het niet zo'n goed jaar was voor de onderneming? Nee, in de praktijk gaan bedrijven er naar streven elk jaar een redelijk en stabiel dividend uit te keren. Beleggers willen namelijk liever elk jaar een beetje geld, dan in één jaar heel veel en in het volgende jaar niets. Ondernemingen gaan dus proberen in vette jaren geld te reserveren om in magere jaren ook een dividend te kunnen uitkeren. Bedrijven zullen er ook naar streven hun dividend jaarlijks lichtjes te laten stijgen om een positief signaal te geven aan de aandeelhouders over de toestand van de onderneming.

FORS DIVIDEND

Bedrijven gaan dus proberen een dividendniveau te vinden dat ze in de toekomst kunnen aanhouden. Wanneer de economie in een recessie zit en bedrijven onzeker zijn over de toekomst, zien we dat sommige bedrijven hun dividendpolitiek naar beneden toe gaan aanpassen. Ze willen er zich immers van verzekeren dat ze voldoende geld overhouden om de werking van de onderneming te verzekeren. Wanneer een onderneming zo'n knip in het dividend aankondigt, zijn de beurzen hier over het algemeen niet tevreden mee en zien we een terugval van de koers

van het aandeel. Toen AB Inbev bijvoorbeeld in 2009 een verlaging van het dividend aankondigde, daalde de koers met maar liefst 7 procent.

Tot slot hebben we nog het meest besproken dividend van de voorbije weken, dat van KBC. KBC kondigde aan over het jaar 2012 een dividend van 1 euro per aandeel uit te keren. Dit is meer dan verwacht en de aandeelhouders van de bank zijn dus tevreden. Ook de Vlaamse overheid kan tevreden zijn: door de uitkering van het dividend moet KBC aan de Vlaamse overheid een coupon op de staatssteun betalen, naast de terugbetaling van de staatssteun zelf.

Volgens CEO Johan Thijs laat de financiële gezondheid van KBC opnieuw toe de aandeelhouders te vergoeden. Het bedrijf maakte 612 miljoen euro winst in 2012 ten opzichte van 13 miljoen euro in 2011. Het volgende jaar zal er dan weer geen dividend worden uitgekeerd, kondigt KBC nu al aan. De koersen reageerden positief op het nieuws van het forse dividend: de koers steeg boven de grens van 30 euro en behaalde zo haar hoogste koers in twee jaar. Het is normaal dat de koers van een aandeel stijgt wanneer de uitkering van een dividend wordt aangekondigd, zeker wanneer het dividend hoger is dan verwacht.

Voor nog meer informatie over de financiële markten moet je op de Investorday zijn. Een hele dag interessante lezingen en 's middags een *networking lunch* met de aanwezige bedrijven. Voor meer informatie, surf naar www.capitant.be ■

DINOSAUR JR.

HET TRIUMVIRAAT
VAN DE GELUIDSMUUR

EEN BLITZKRIEG OP DE BUIS VAN EUSTACHIUS

TEKST: THIBAUT WINANTS • FOTO: BRANTLEY GUTIERREZ

Gooi een televisietoestel uit het raam van je hotelkamer, draai de volumeknop naar elf en sluit een pact met de duivel. *dwars* tracht maandelijks 's werelds meest befaamde artiesten te strikken voor een dialoog over alles en niets. 1984. Thriller van Michael Jackson is twee jaar oud. 'Like a Virgin' van Madonna veroverd de wereld. Marvin Gaye wordt neergeschoten. Tot slot verwacht Mötley Crüe de term 'muziek' met 'coïteren'. Het ziet er bleekjes uit. Orwell lacht in zijn vuist. Hosanna! Alsof de wereld een gezamenlijke middenvinger opsteekt richting alles wat fout is, barst de alternatieve *rockscene* open. Onder andere Pixies, R.E.M., Hüsker Dü, Sonic Youth en Dinosaur Jr. brengen Meester Gitaar weer fatsoenlijk op de voorgrond. Het is met die laatste, het onverwoestbare Dinosaur Jr., waar *dwars* op 9 februari een gedachtewisseling mee kan delen. De grijsharige goeroe van de band, J Mascis, neemt het woord. Enfin, enkele woorden.

Hoe verloopt de tour tot nog toe?

J Mascis Goed. Vandaag Antwerpen. (*lange pauze*) We komen graag naar België.

Vorig jaar hebben jullie de pannen van het dak gespeeld op Rock Herk. Enkel lovende recensies waren aan de orde.

J Mascis We speelden toen net na The Black Box Revelation. Goede band. Het is fijn om te horen dat iedereen het tof vond. Leuk festival ook.

Jullie nieuwe plaat 'I Bet On Sky' brengt weer glorieuze gitaren en snedige solo's aan de man. Is de verstandhouding tussen jullie gedrieën nog steeds optimaal?

J Mascis We hebben een periode gehad waarin het niet zo goed ging (*Dinosaur Jr. splitte in 1997, nvdr.*). De tijd die we apart hebben gependeed heeft ons deugd gedaan. We zijn ouder geworden. We zijn wijzer geworden. Een zeer clichématige uitspraak. Je zal het hiermee moeten doen, vrees ik.

Is het waar dat de grunge-explosie Dinosaur Jr. in zijn passen heeft getreden?

J Mascis De grungebeweging lag al jaren op de loer. Die uitbraak moest er eenmaal komen. Ik ben blij dat grunge zo'n prominente rol gespeeld heeft in de muziekgeschiedenis.

Toch wordt Dinosaur Jr. vaak in hetzelfde hokje geplaatst als Nirvana. Jullie zijn de zogenaamde 'Peetvaders van Grunge'.

J Mascis Wat Nirvana gedaan heeft is de hele wereld op z'n kop gezet. Cobain heeft ervoor gezorgd dat miljoenen jongeren een nieuwe stem hadden om te volgen. Dinosaur Jr. heeft zich altijd daarachter verstopt. Iemand zei ooit eens dat wij de Chuck Berry waren ten opzichte van Nirvana's Beatles. Daar kan ik wel mee leven.

Je hebt een enorme passie voor hardcore en punk. Je eerste band was Deep Wound, het zaad waaruit Dinosaur Jr. ontsproten is.

J Mascis Ik denk dat wij de *missing link* zijn tussen Black Flag, Minor Threat en Pixies. We maken deel uit van een golf bands die op hun eigen manier een stempel wilden drukken op de muziekwereld.

De eerste versregel van ‘What Was That’ op de nieuwe plaat is “I miss my life”. Heeft dat een diepere betekenis? Is het een reflectie op vervlogen tijden?

J Mascis Neen. Het leek me een cool begin te zijn van het nummer. Daaruit is de rest organisch gevloeid.

“

De grungebeweging lag al jaren op de loer

”

HATERS GONNA HATE

De dynamiek van de band zal toch op een ander niveau liggen dan pakweg twintig jaar geleden?

J Mascis *(zeer lange pauze)* Iedereen verwijst altijd naar de spanning die er rond die tijd hing. Ja, er was een zekere spanning. Op creatief vlak. We hebben dan een tijdje geen contact meer gehad. Het is de liefde voor de muziek die ons uiteindelijk weer samengebracht heeft. We hebben nooit echt veel gepraat, zowel naast als op het podium. *(pauze)* Bepaalde periodes had dat te maken met persoonlijke conflicten. Desalniettemin concentreerden we ons altijd op de muziek. Kortom, het voelt beter, natuurlijker. Als je teveel tijd steekt in elkaar haten, is er nooit een goede sfeer.

Het feit dat de reünie er dan gekomen is zal dan wel deugd gedaan hebben. Maar eerlijk, als muzikfan: je moet toch sceptisch geweest zijn?

J Mascis Goede vraag. Euhm... *(wederom een lange pauze)* Het ligt dubbel. Enerzijds kan een reünie een nieuwe creatieve flow creëren. Ik heb Fleetwood Mac gezien nadat ze terug samengekomen waren. Stevie Nicks zong, naar mijn mening, stukken beter. Anderzijds ben ik vooral sceptisch ten opzichte van reüniealbums. Te riskant, zulke dingen.

Jullie brengen het er toch goed van af?

J Mascis Dank je. We doen ons best.

Daar stopt de dialoog. Hij staat op, geeft me een hand en wandelt de artiestenkamer binnen. Verlichtend? Bwah. Frustrerend? Een beetje. Dinosaur Jr. is, net zoals Nirvana, het toonbeeld geworden van miljoenen muzikfans. Mogen artiesten van dit kaliber sterallures hebben? Die vraag laat ik onbeantwoord. Een uurtje later bevind ik me in

het midden van de grote zaal in de TRIX. Groene en grijze tinten overspoelen het podium. Een muur van versterkers staat op de bühne, als dreigend luchtafweergeschut. Het zaallicht gaat uit. De drie heren wandelen het podium op. Geen gezever, ze spelen. Een verschroeiend hard akkoord. Iedereen in de zaal grijpt onmiddellijk naar de oordopjes, uitgeleend door het Muziekcentrum. ‘Sludgefeast’ knalt door de zaal. Dinosaur Jr. leeft nog.

Voetnoot van de redactie: dwars werpt zijn blik al een volledig nummer op de vrouw. Wat ongewassen en harig testosterongehalte kan u, trouwe lezer, weer even op adem doen komen. Zoals Quentin Tarantino ooit zei in Reservoir Dogs: “Lemme tell you what ‘Like a Virgin’ is about. It’s all about this cooze who’s a regular fuck machine, I’m talking morning, day, night, afternoon, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick, dick.” ■

De Internationale Editie

EEN PAUS TREEDT AF, EEN ANDERE IS IN DE MAAK

Geen zichzelf respecterend blad zonder buitenlands nieuws, dachten wij. Elke maand bieden we daarom een buitenlands student de kans zijn visie op de actualiteit te delen. Paus Benedictus XVI kondigde 11 februari zijn aftreden aan. Hij deed dat zonder enige waarschuwing en blijkbaar wisten niet eens de kardinalen die het dichtst bij hem staan, iets af van zijn beslissing. De paus, zichtbaar vermoeid, deelde in vloeiend Latijn mee dat hij er genoeg van had deze belangrijke functie te bekleden.

Wij waren in het buitenland, respectievelijk in Nederland en Duitsland, toen dit alles in Vaticaanstad gebeurde. Die afstand hielp om de situatie anders te beoordelen en van hieruit de gevolgen beter in te schatten. Italiaan zijnde, hebben we zijn aanwezigheid immers steeds als een gegeven beschouwd, als iets huiselijks. Of misschien is huismoederlijk een beter woord. Op een Duitse radiozender werd het ontslag van de paus aangekondigd en de verslaggever had het over het Vaticaan alsof het een absolutistische monarchie betrof. Dit strookt grotendeels met de feiten maar het verwondert, want de Italiaanse media zouden zich niet gauw van een

dergelijke definitie bedienen.

VEEL WEERSTAND

Het is een feit dat de paus al eeuwen deel uitmaakt van de Italiaanse collectieve verbeelding. Enerzijds zijn velen erg katholiek; vooral in het Zuiden van het land speelt het praktiseren van het geloof nog een grote rol. Anderzijds zijn ook de seculieren wel degelijk vaste deelnemers aan het publieke leven. Er valt echter niet naast te kijken dat Italië het gastland is van de Heilige Stoel. De paus bedient zich elke zondag van het Italiaans om met gelovigen te praten

van achter zijn venster. Hij is dan wel paus van alle gelovigen, je moet er rekening mee houden dat dit zich 'bij ons' afspeelt, vooral met Italianen en in onze taal. We hebben de indruk dat in de Noord-Europese perceptie de impact van dit nieuws vooral politiek is. Joseph Ratzinger heeft in zijn aankondiging immers zo goed als toegegeven dat zijn taak in hoofdzaak niet religieus is, die van 'christelijke gids voor het leven, aangewezen door God in eigen persoon', maar vooreerst een tijdelijke opdracht, het uitoefenen van politieke macht door de Kerk en dit vooral in Italië.

Hier had de Kerk eeuwenlang hele regio's in haar bezit, las er de wet en hief er belastingen. Dit heeft onmiskenbaar invloed gehad en die werkt vandaag de dag nog steeds door. Je moet maar aan enkele ethische kwesties denken zoals het homohuwelijk of gelijke rechten voor samenwonende koppels; hier is veel weerstand tegen en zelfs erover discussiëren in het parlement is allesbehalve vanzelfsprekend. In dit land worden zelfs de simpelste dingen uit het dagelijks leven beoordeeld vanuit een christelijke moraal. Elke Italiaan, gelovig of niet, heeft een blik op de wereld waarin die katholieke invloed duidelijk merkbaar is.

SCHOOLVOORBEELD VAN MODERNITEIT

Persoonlijk vind ik dat de keuze van de paus, afgezien van de politieke implicaties, een moedige en te respecteren beslissing is. Het is niet niets in te gaan tegen een traditie die voorheen enkel hoogst uitzonderlijk gebroken werd. De laatste keer gebeurde het meer dan 700 jaar geleden, door paus Celestinus V. Uiteindelijk is het niet meer dan logisch dat wanneer Ratzinger zich niet meer geschikt voelt voor het ambt, hij een stap opzij zet en de taak aan iemand anders overlaat.

Veelgehoorde kritiek van jongeren (niet enkel Italianen) aan de Kerk gaat over de achterstand van dit instituut, dat zich niet in gelijke mate met de rest van de moderne samenleving ontwikkeld zou hebben. Ik denk dat zijn stap opzij gezien kan worden in deze optiek. De Kerk kan zich niet meer verstoppen achter wereldlijke tradities maar is verplicht zich aan te passen, zoals ook het geloof zich noodgedwongen aanpast aan een samenleving die radicale veranderingen heeft ondergaan in de laatste decennia. Oké, je terugtrekking aankondigen in het Latijn is niet meteen een schoolvoorbeeld van 'modern zijn' maar

het gebaar op zich zegt meer dan de manier waarop het gebeurde.

“
**De Kerk is verplicht
zich aan te passen**
”

WILLENS NILLENS

De woonplaats van de paus maakt dat om het even welke gebeurtenis hieromtrent, alle Italianen raakt. Het is zelfs niet overdreven te zeggen dat ze de huidige situatie als een nationale kwestie beschouwen en het zich persoonlijk aantrekken. Dezer dagen is hét gespreksonderwerp in menige bar wie de volgende paus wordt. “Wat als het nu eens een Italiaan zou worden?” Anderen verwachten dan weer een zwarte paus. Een Venetiaanse reggaeband uitte die wens twintig jaar geleden al in één van hun liedjes. In 2011 draaide de regisseur Nanni Moretti ‘Habemus Papam’, een film over een paus die afziet van zijn functie en die volgens sommigen vandaag profetisch blijkt. De Italianen beleven de aanwezigheid

van de paus dus willens nillens. In de populaire cultuur is de paus een erg aanwezig figuur. Zo zijn er spreekwoorden over hem: *ogni morte di papa, onze once in a blue moon*.

De algemene gevoelens tegenover de pontifex zijn even complex en ambigu als de gevoelens van de gemiddelde Italiaan tegenover machtsfiguren in het algemeen. Met het grootste gemak schakelen we over op grapjes, heiligschennis en ironie. Tijdens het komende conclaaf zal er ongetwijfeld veel geld verwed worden op wie de nieuwe wordt. En in de volksliedjes die vaak klinken in de *osteria*, is er steeds een strofe opgedragen aan de paus. Een ander Italiaans gezegde gaat trouwens als volgt: *morto un Papa, se ne fa un altro*. Dit gebruikt men om te wijzen op het begin van een nieuw tijdperk, ook in niet-religieuze domeinen. In dit geval geldt het spreekwoord strikt genomen niet. Dat maakt niet uit, indien het aftreden van Ratzinger bij leven zou leiden tot wenselijke vernieuwing binnen de Kerk. ■

Wij danken Ricardo Chincarini en Marco Tabilio voor hun bijdrage.

HET F-WOORD

PROFESSOR PETRA MEIER OVER FEMINISME

TEKST: PETRA MEIER • FOTO: ISABEAU VOGELEERS

We naderen 8 maart en daar is ze weer, aandacht voor vrouwen. Hoezo, weer? Net Valentijn gevierd en me suf gezocht naar een cadeau voor mijn lief. Nee, niet dat type aandacht. Het feminisme. F*ck, ja, dat f-woord.

Ha, zult u nu zeggen, dat hebben we toch wel gehad, tegenwoordig. Meisjes en vrouwen mogen toch alles? Ze worden zelfs vaak bevoordeeld. Waar zijn we nog over bezig? Ik zie u al zitten. Armen stevig over de borstkas gekruist. Maakt niet uit of u man of vrouw bent. Kijk eens rond, zult u zeggen. Is er nog iemand die vindt dat vrouwen ongelijk behandeld worden? Minder kansen krijgen? U mag die armen stevig gekruist houden, wellicht zal niemand u ongelijk geven.

Vraag aan een groep studenten of er gelijkheid heerst tussen vrouwen en mannen en ze zullen 'ja' antwoorden. Vraag vervolgens aan diezelfde groep studenten wat er gebeurt eens ze tien jaar ouder zijn, werken, een partner hebben en aan kinderen denken – indien ze dat allemaal van plan zijn. Vraag vervolgens wat er gebeurt na het derde kind, of wanneer de twee carrières incompatibel worden, bijvoorbeeld omdat een van de twee carrières richting buitenland gaat. Vraag aan die studenten of de

twee partners voor een evenwaardige job hetzelfde loon en dezelfde voordelen krijgen. En wie meer seksistische opmerkingen te horen krijgt; wie in eerste instantie als een bepaalde sekse gezien wordt, in plaats van als nieuwsanker. Om maar een voorbeeld te geven: mannen worden aangesproken met 'professor', vrouwen met 'mevrouw'.

Goed, we kunnen nu discussiëren over de vraag wat vrouwen en mannen zelf willen en waarom we ons daar mee moeten moeien. Of waarom de overheid dat in regels zou moeten gieten. Al die quota, of dat gelijke kansenbeleid, afschaffen maar. Laat vrouwen toch maar doen, ze zijn geëmancipeerd genoeg om zelf keuzes te maken. Je dwingt ze bijna in een keurslijf van hoe vrouwen horen te zijn met al die gelijke kansen. Geldt eveneens voor mannen. Stel dat ze geen nieuwe man willen zijn? En als ze er een zijn, worden ze er nog voor gestraft ook.

Oké, maar wat doen we dan met het feit dat in de leeftijdscategorie van student tot

pakweg veertig, de eerste doodsoorzaak bij vrouwen seksueel geweld is? Er sterven er niet veel, akkoord, maar kunnen we daarom die oorzaak over het hoofd zien? Is die niet van een andere aard dan overlijden door een auto-ongeval?

Dus dat feminisme. Feminisme is een ideologie, zoals het liberalisme of het socialisme. Een visie op hoe de samenleving is en zou moeten zijn. Het is zowel een wereldbeschouwing als een sociale beweging die de ongelijke (machts)verhoudingen tussen vrouwen en mannen aan de kaak stelt. Dat feminisme is ondertussen een huis met vele kamers, zoals we dat ook bij andere ideologieën kunnen vaststellen. Maar in al zijn facetten stelt het wel vragen bij de maatschappelijke ongelijkheid van mannen en vrouwen. Zolang u zelf bepaalde keuzes maakt, prima, mij niet gelaten. Maar het gaat om de gevallen waar die keuzes geen echte keuzes zijn, of waar er zelfs geen keuzes gemaakt worden. Waar dit een structureel gegeven is, ingegeven door ongelijke (machts)verhoudingen en deze ook weer in de hand werkt. Daar vervult het feminisme zijn rol. Het ziet er niet naar uit dat die snel uitgespeeld zal zijn. ■

◀▶▶▶ DWARS HERBEKIJKT...

dwars herbeleeft de klassiekers

Mulan

Tekst: Isabeau Vogeleer

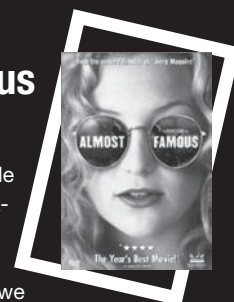
REWIND Het was in de zomer van 1998 – toen tekenfilms nog werkelijk op de tekentafel ontstonden – dat de Disneyfilm *Mulan* in de bioscoopzalen verscheen. De prent vertelt het verhaal van de eigenwijze *Mulan* die besluit haar lange lokken af te snijden en vermomd als man de plaats van haar oude vader in het Chinese leger in te nemen. Met hulp van de stuntelige huisdraak *Mushu* en de geluk brengende krekel *Krïki*, weet ze het Chinese keizerrijk van de ondergang en de Hunnen te redden. De film werd overigens beloond met talloze *Annies*, *Globes* en *Oscars*.

PAUSE Ik herinner het me nog goed: ik was een jaar of acht en bracht voor het eerst een bezoek aan de bioscoop in de koekenstad. Met mijn toegangsticketje in de ene hand geklemd en de hand van mijn meter in de andere, rolden we de met sterren bezaaide trap omhoog. Ik nam plaats in een immense, rode zetel, klaar om meegesleept te worden door de magie die Disney heet. Naast de geur van popcorn herinner ik me vooral nog de spetterende ontknoping: *Mulan* die met een vuurpijl de vervaarlijke Hunnen weet te verslaan.

PLAY Het buitenbeentje onder de Disney-prinsessen zal steeds in mijn geheugen gegrift staan als “mijn eerste keer”. Intussen is de Antwerpse bioscoop van eigenaar veranderd, zijn de zetels niet meer zo immens groot en heeft de overwelldigende geur van popcorn een eerder misselijkmakende uitwerking. Daarnaast dreigt *Mulans girl power* verdrongen te worden door tutjes in roze en gele jurken. “*The greatest gift and honor is having you for a daughter*”, klinkt het in *Mulan*. Is dat niet de boodschap die we onze dochters zouden willen meegeven? ■

Tekst: Stephanie Ketels

Almost Famous

REWIND Luide gitaren. Mannen met baarden. Vrijblijvende seks. Permanente zweetgeur. De hoogdagen van de muziekgeschiedenis en een tijd waarin mensen nog op straat kwamen voor dingen die er echt toe doen. Dat zijn de *seventies*. Dat is *Almost Famous*, de muzikale prent van Cameron Crowe waarin *Kate Hudson* een oscarnominatie bij elkaar heeft geacteerd. Beloftevol én sneu voor een actrice die daarna enkel opdook in kleeft romantische komedies. Centraal in de prent staat de sullige vijftienjarige *William Miller* die per toeval de kans krijgt een artikel te schrijven voor *Rolling Stone Magazine* (ja, de natte droom van elke muziekverslaafde met een pen in de hand). Hiervoor moet hij touren met *Stillwater*, een fictieve band die even goed ook *Deep Purple* had kunnen zijn. De wulpse, maar getormenteerde *Penny Lane* is groepie van dienst.

PAUSE Het begon allemaal in mijn late tienerjaren toen ik op een filmpje botste van de beroemde busscène. Na een debacle zijn de gekrenkte groepsleden stil-zwijgend onderweg naar een volgende bestemming wanneer een bandlid plots “*Tiny Dancer*” van *Elton John* inzet. Enkele ogenblikken later zingt iedereen mee. O, wat een sfeer. Alsof muziek alle brokken tussen mensen kan lijmen, alles kan doen vergeten en zelfs dingen beter kan maken. En eigenlijk is dat ook gewoon zo.

PLAY Telkens voel ik me in de verkeerde tijd geboren en wil ik de levensfilosofie van *Penny Lane* toe-eigenen: niets serieus nemen en nooit gekwetst worden. Al falen we daar allemaal in. Wanneer in de eerste minuten ‘*Paranoid*’ van *Black Sabbath* aanzwelt en even later ook *Led Zeppelin* ter ore komt, herinner ik mij meteen waarom deze film de moeite waard is. Dan laat ik me weer overhalen om een akkoordje te proberen op de gitaar die al maanden in een hoekje staat gedrumd. De *seventies* mogen dan wel over zijn, diep vanbinnen willen we allemaal een beetje *almost famous* zijn. Of gewoon dagenlang naar muziek luisteren. ■

BIJ MONDE VAN DU MON

OVER MENSEN TIJD GEVEN

Er zijn zo van die ongelooflijk ijverige studenten die net van een andere planeet lijken te zijn gekomen en een buitenaards gevoel voor timemanagement hebben. De *studentus voluntaris* is een ras apart en door middel van buitengewoon slechte schaduwtechnieken, heb ik het op mezelf genomen om de natuurlijke habitat van deze soort in de schijnwerpers te werpen. Deze keer ontmoet ik Jane*, vrijwilligster bij de Zelfmoordlijn (Centrum Preventie Zelfdoding).

HET IS NIET ZO MOEILIK ALS HET LIJKT

Ik bevind me in een studentenkamer waar de 22-jarige Jane zich klaarmaakt voor haar wachtdienst. Ze werkt al enkele maanden voor de Zelfmoordlijn en plant haar diensten meestal een keer per week 's avonds. Benodigdheden: drie uur tijd, een stabiele internetverbinding, een computer (in haar geval) en een vooropleiding van tien keer drie uur. Jane zelf verzorgt de chatdienst. Naast een telefonisch contact, kan je dus ook kiezen om te chatten bij de Zelfmoordlijn. "Veel mensen vinden dit toegankelijker," zegt ze. "En ik moet toegeven: ik vind het zelf ook aangenamer om een gesprek te voeren waarbij je even kan nadenken over wat je

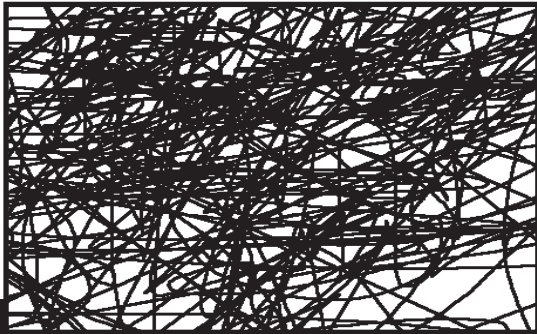
gaat zeggen." Het verbaast me dat de zelfmoordpreventie gewoon vanuit een studentenkamer gebeurt, maar een Centrum Preventie Zelfdoding-, of CPZ-gebouw is er niet. Wie telefonisch werkt, krijgt een eigen gsm en simkaart; de chatdiensten kunnen ook gewoon van op je eigen computer gebeuren. Dit alles bevordert de anonimiteit van de organisatie. Behalve haar ouders is er niemand uit Janes omgeving op de hoogte van haar vrijwilligerswerk. Zelfdoding is nog steeds een heel delicaat onderwerp dat slechts moeilijk kan worden aangesneden.

Zelfs als studente toegepaste psychologie en antropologie is deze keuze van vrijwilligerswerk niet

evident. "Je opleiding is psychologie, maar weinigen denken eraan om aan zelfdodingpreventie te doen. Als je plots met échte situaties te maken krijgt, kan dat zwaar op je wegen. Maar dan moet ik toch even zeggen: het is niet zo moeilijk als het lijkt." Tijdens de vooropleiding word je bekendgemaakt met een aantal gesprekstechnieken die je kan toepassen tijdens een gesprek. Je hoeft je dus helemaal niet zenuwachtig te voelen. Je kiest ook tijdens de opleiding op welk medium je je toespitst. Het examen is een telefonisch rollenspel. Nog even ter informatie: de Zelfmoordlijn is niet enkel voor mensen die kampen met gedachten aan zelfdoding. De vrijwilligers bieden ook een luisterend oor aan nabestaanden of vrienden van mensen met zelfdodingsgedachten.

Een normale shift duurt ongeveer drie uur. Tijdens die drie uur heeft Jane geen moment rust. Gemiddeld spreekt ze met twee à drie mensen per wachtdienst. Goede raad of tips geven is niet echt aan de orde. Het belangrijkste voor beide partijen is dat je als vrijwilliger goed luistert en de juiste

*Jane is een pseudoniem. De anonimiteit van de vrijwilligster ligt ons nauw aan het hart.

TEKST: DENIES DU MON

vragen stelt. “Dat wil niet zeggen dat bellen naar de Zelfmoordlijn niets uithaalt,” verwerpt ze mijn vragende blik. “Deze mensen bellen of chatten in een crisismoment en net op zo’n zwaar moment kunnen ze nog de moed opbrengen om hun verhaal te doen. Ik kijk enorm naar hen op. Ik ben echt blij als ik naar iemand kan luisteren en nadien kan denken: dit was een goed gesprek. Het is een opluchting om te weten dat je iemand toch tenminste meer tijd hebt kunnen geven.”

HET MES TER HAND

Als ik vraag of ze het emotioneel niet zwaar vindt, geeft ze toe dat ze na haar shiften soms graag nog iets anders doet, zoals een film kijken of met vriendinnen afspreken. Toch weerhoudt het haar er niet van het werk te blijven uitvoeren. “Je haalt er veel voldoening uit, en ik voel me blij met de gedachte dat ik iemand heb kunnen helpen.” Ook voor de medewerkers van de Zelfmoordlijn is er trouwens een lijn die ze kunnen opbellen als ze zelf zwaarmoedig zijn geworden.

“
**Toen de
verbinding wegviel
dacht ik meteen het
ergste**
”

Ik kom te weten dat er soms mensen bellen die te kennen geven dat ze een mogelijk wapen in hun buurt hebben. Sommigen voelen zich beter als ze het bij zich hebben. Anderen leggen het in een andere kamer als Jane dat vraagt. “Er was eens een keer dat mijn gesprekspartner opeens weg was. Ik dacht meteen het ergste. Toen de partner enkele minuten later weer online was, bleek diens internetverbinding te zijn weggefallen. Ik

kan je niet vertellen hoe opgelucht ik was.” Ons gesprek eindigt als Janes wachtdienst begint. Ik verlaat haar studentenkamer en ben zo onder de indruk dat ik die avond meteen de zelftest online doe. ■

Jane wil aan jou, lezer, graag duidelijk maken dat iedereen bij het CPZ kan werken en dat het heus niet zo overweldigend is als het misschien lijkt. Er is een grote nood aan dit soort nuttige diensten. Daarenboven is het perfect te combineren met je studies. Je minimumengagement bedraagt ongeveer een shift per week.

Ben je geïnteresseerd, maar twijfel je over je eigen kunnen? Surf dan gauw naar de website www.preventiezelfdoding.be. Hier kan je een testje (de ‘zelftest’) vinden dat je in enige maten kan aangeven of je geschikt zou zijn. In **maart 2013** beginnen nieuwe opleidingen. Wie weet red jij binnenkort levens.

IK ZIE U GRAAG VANOP HET PODIUM

LINE MERTENS ZOEKT PUBLIEK

TEKST: JUDITH BUYSSE & MARLIES VERHAEGEN • FOTO'S: ELINE VERSTEGEN

Podiumervaring te over en een kwartfinaleplaats op het Leids Cabaret-festival. Toch wil ze niet té veel aandacht. “Ik kom toch niet arrogant over? Schrijf maar dat ik ondertussen aan de tafel aan het pulken was.” Line Mertens, 21 jaar oud, studeert Taal- en Letterkunde aan onze universiteit en was in februari bij de laatste acht in Leiden. Het festival biedt een podium/springplank aan cabarettalent van de Lage Landen. Zie de carrières van oud-winnaars Roy Aernouts en Alex Agnew. Mertens verdiende haar strepen in het amateurtoneel, won Frappant TXT in 2012 en stond zichzelf te wezen naast culturo’s op het Antwerps Felix Poetry Festival. Na haar doortocht bij onze Noorderburen, had *dwars* een gesprek met haar. Met genoegen, overigens.

“Het was heel spannend om mee te doen, het was veel groter dan wat ik tot nu toe heb gedaan. Ook vreemd om tussen allemaal mensen te staan die daar al heel lang en vrij professioneel mee bezig zijn. Onder de kandidaten hing een goede sfeer, helemaal geen wedstrijdgevoel. Meer van “we

gaan gewoon samen optreden” en we gunden het elkaar. Tot op het moment van de bekendmaking natuurlijk, dan is iedereen nerveus. Wel geen intimidatie genre “ej, als jij wint, ga ik u aflossen achter de kerk.” Toen ik echt moest spelen was ik super zenuwachtig; nog nooit zoveel gezweet

en op het toilet gezeten als die dag. Maar het was heel fijn. Voor die zaal staan en merken dat iets lukt: zot. Ik heb het gevoel dat ik gedaan heb wat ik wilde doen. Het juryrapport was echter heel hard, ze lezen het die 450 toeschouwers voor en jij staat in de coulissen. Toch heb ik daar op een of andere manier net zekerheid uit gehaald. Het was duidelijk dat wat ik deed, niet voor heel de zaal was. Ik heb gewoon op voorhand de toegankelijkheid van wat ik doe verkeerd ingeschat. Maar zo beoordeeld worden geeft wel een beter beeld van wat je doet.”

Stand-up wat?

“Ik weet niet echt wat mijn genre is, maar mijn werk benoemen vind ik zelf niet zo belangrijk. Het is een kwestie van er een plaats voor te vinden in het commerciële landschap. Ik las een inter-

view met Laura Van Dolron en die heeft haar werk 'stand-up philosophy' genoemd, om van de discussie af te zijn. Als je mijn teksten vergelijkt dan is het makkelijk te zeggen: "dat is allemaal door jou geschreven, hetzelfde waarden- en beelddensysteem." De manier waarop ik schrijf bepaalt veel, maar ik heb me niet op één bepaald moment gerealiseerd: nu ga ik iets schrijven, dáár wil ik het over hebben. In wat ik nu heb gemaakt zit heel veel eenzaamheid. Hunkeren naar liefde op verschillende manieren. Koppels die bij elkaar blijven zonder dat er echt liefde is, gewoon vanwege de schrik alleen te zijn. Natuurlijk steek je daar een deel van je eigen gevoelens in, maar je giet dat in fictie, in een verhaal dat je zelf mooi en interessant vindt. Ik weet niet wat voor mij de noodzaak is om het podium op te zoeken, maar die thema's raken mij. Het begint gemakkelijk en zoetsappig maar wordt wat getormenteerder naarmate ik verder ga. Het is een fijn gevoel als iedereen met me meegaat in dat verhaal. Het is niet mijn bedoeling om mensen heel hard te doen nadenken en het is ook niet moraliserend bedoeld. Ik vind het leuk als mensen achteraf zeggen dat ze het mooi vonden. Dat ze het grappig vonden, dat merk je aan gelach, op het moment zelf. Maar mensen raken, dat is het toch. Niet dat ik wil dat ze wenen, dat hoeft ook weer niet."

"Voor gewoon sociaal contact ben ik veel zenuwachtiger. In Leiden, bijvoorbeeld, was ik wel echt het kneusje van de wedstrijd. Tijdens het workshopweekend moet je samenwerken met allemaal mensen die er veel van afweten. Je kent hen niet echt en dan vind ik het heel moeilijk om op mijn gemak te zijn. Als ik op een podium ga staan, heb

ik iets gemaakt dat ik wil laten zien en dan ben ik er blij om dat ik dat mag laten zien. Als je echt met mensen interageert, valt er op een manier heel veel van die zekerheid weg. Dat is veel kwetsbaarder, omdat je rechtstreeks dingen terug krijgt. Ik ben ook ongemakkelijk en laat veel dingen vallen. Ik ben echt helemaal niet vlot met mensen, maar dat kan ik net gebruiken in wat ik doe. Voor ik op moest in de Leidse Schouwburg was ik zenuwachtig, maar mijn tekst gaat over iemand die komt zeggen: 'Ik zie u graag', dus dan kun je dat gebruiken in hoe je speelt, het wordt er echter van."

"Het vereist discipline iets te maken tot iets dat goed genoeg is. Het leuk tokkelen op je eentje is één ding, het kost moeite tegen jezelf te zeggen: 'oké, maak er iets van'. In een vorm gieten, struc-

tureren, dingen eruit halen zonder aan de essentie te raken en toffe dingen overboord te gooien. Mijn vriend studeert aan het RITS (*School of Arts Hogeschool in Brussel waar je tal van opleidingen in de audiovisuele sector kan volgen, nvdr.*) en die kent er ook wel wat van. Ik vind het heel fijn om met hem te werken want hij kent me, ik ben bij hem op mijn gemak. Aan mijn mama en papa kan ik ook iets laten lezen maar zij vinden alles briljant, daar heb je weinig aan. Vrienden weten wel hoe ze mij kritiek kunnen geven waar ik iets mee kan. Maar ik ben echt een bleiter. Het raakt en toch heb ik liever dat ze het zeggen. Hoewel ik daar dan wel om moet wenen hè, maar dat is gezond. Wenen is gezond. Want als je niks te vertellen hebt, moet je het ook niet doen. Ga niet op een podium staan omdat je het fijn vindt dat mensen applaudisseren, of schrijven omdat het tof lijkt om schrijver te zijn. Dat applaus komt erbij; ik vind het ook fijn als mensen klappen, maar dat is niet de essentie."

Dichtmachine

"In het eerste leerjaar had ik een dichtbundel gemaakt: 'Line dichtmachine', allemaal versjes van vier regels. In het middelbaar had ik leerkrachten die mij erg aanmoedigden. Toch heb ik heel het middelbaar lang gedacht: fijn dat ik dat als hobby kan doen maar laat ons eerlijk zijn, ver gaan we daar niet mee geraken, ik zal wel leerkracht Ne- ▶

“**Applaus is niet de essentie**”

De finalisten van het Leids Cabaret Festival Kiki Schippers, Jan Beuving en de Partizanen – comedyduo van Merijn Scholten en Thomas Gast, dat de publieks- en juryprijs won – gaan nu op tour door België en Nederland. Op 3 april 2013 kan je hen voor 10 euro of een cultuurcheque aan het werk zien in cultuurcentrum Berchem.

derlands worden. Vanaf mijn twaalfde ben ik naar amateurtoneellessen gegaan. Tijdens improvisaties op de Schoolbond (*haar toneelvereniging in Lier, nvdr.*) was het fijn te beseffen dat ik ad rem kon zijn, dat ik grappen scoorde. Ik ben graag grappig en kom uit een omgeving waarin veel mensen een gevoel voor humor hebben. Bovendien heb ik nogal vertrouwen in hoe ik schrijf. Als je nog maar pas iets geschreven hebt, dan is het echt Tolstoj. De week erna denk je, dat kon Tolstoj misschien beter. Ik laat het meestal wat liggen en laat anderen slechts stukjes lezen. Als ik mijn tekst goed vind, dan moet ik er heel hard aan werken om dat ook goed te spelen, want dan wil ik daar ook recht aan doen.”

“Ik ben me er van bewust dat een meisje zijn in zekere zin in mijn voordeel werkt. Ik kan daar mee spelen, ik vind dat een heel gemakkelijke positie. Als je een man bent met een groot bakkes, en je doet het dan niet goed, heeft niemand je graag. Als ik het niet goed doe, hebben ze een beetje medelijden met mij, zo van: “Oh, hier is wat eten.”

Iemand naar wie ik opkijk is Joke van Leeuwen. Het is zo mooi wat zij maakt, hoewel ze niet altijd een groot publiek heeft. Ik heb ook literaire helden, tegenwoordig veel Engelstalig. Jonathan Safran Foer en Jennifer Egan. In Vlaanderen valt het qua voorbeelden van grappige vrouwen op het podium wat tegen. Je hebt heel wat grappige actrices, neem nu Sien Eggers of Tania Van der Sanden, maar die spelen niet hun eigen teksten. Anderzijds heb je An Nelissen en Els de Schepper, maar die vind ik helemaal niet grappig. Spijtig genoeg zijn dat dan de boegbeelden van Vlaams vrouwelijk cabaret. Leuke Nederlandse vrouwen in cabaret, die wel op de zelfde hoogte staan als de populaire mannelijke cabaretiërs, zijn voor mij bijvoorbeeld Brigitte Kaandorp en Katinka Polderman.”

“Ik ben blij dat ik heb meegedaan aan het Leids Cabaret Festival en met waar ik ben geraakt. Echter, als je in de finale komt, kan je op tournee en begint alles vanzelf te rollen. Anderzijds kan ik nu gewoon verder studeren. Voor mij waren er nooit financiële consequenties. Ik heb niet zulke grote

ambities of een duidelijke visie. Van mensen die heel doelgericht naar een toekomstplan toewerken word ik heel onzeker, dan heb je toch heel weinig vrijheid? Over pakweg vijf jaar hoop ik gewoon niet arm te zijn en in het bezit te zijn van een rijbewijs. Oh, en géén labrador. Ook zeker niet rijk, want rijke mensen vind ik decadent. Voorlopig wil ik gewoon dingen maken die ik op een of andere manier waardevol vind. Ik zit graag achter mijn laptop te tokkelen, grapjes te bedenken en daar zelf om te gniffelen. Vervolgens wil je ook dat mensen dat lezen of zien en zoek ik wel een manier om het te kunnen tonen. Dat commerciële gedoe en netwerken om binnenweggetjes te vinden, ik ben daar echt ruk in. Het is nu onduidelijk wat ik verder ga doen, ik ben niet zo goed in carrièreplanning. Taal- en letterkunde is op dat vlak ook niet de beste zet. Veel mensen die hier afstuderen, hebben geen idee wat ze gaan doen. Dat is niet per se problematisch, ze zullen wel zien waar ze terecht komen. Het is een goede houding om te proberen wat je leuk vindt.” ■

dwars

is op zoek naar
LAY-OUTERS

dwars zkt m/v met creatief talent

Beste zwart-witkijker,

We zoeken een zeer gemotiveerde aspirant/expert die tijd en zin heeft om eens per maand *dwars* mee in elkaar te knutselen.

Geen audities, strenge regels, of extreem hoge verwachtingen; de enige vereisten zijn gedrevenheid, een goede omgang met computers (en mensen natuurlijk) en een klein beetje visueel inzicht.

Ben je geïnteresseerd, of wil je meer informatie over deze 'vacature'?
Neem dan contact op met contact@dwars.be

contraire

Op vaste tijdstippen verschijnt er in ieder blad een segment waarin er op ludieke wijze wordt afgerekend met een dozijn bekend volk. Wegens een zwaar tekort aan humoristische redactieleden stelt *dwars* simpelweg een lijstje op van leden van de samenleving die hen deze maand voor het hoofd stootten. Verzint u de satire er vooral zelf bij.

DWARS BELEDIGT:

Fabiola
Liesbeth Homans
Kristien Hemmerechts
Gwendolyn Rutter
Procureur Dams
Michaela Bach
Greet Flossir
Mia Doomaert
Elaine De Munck
Trixie Whitley

ZUURPRUIMEN!

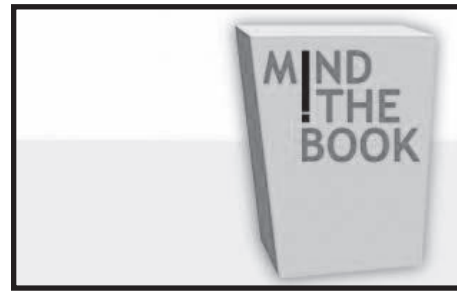

After Six Festival

23-24/03, Scheld'Apén

Twaalf internationale bands en twaalf illustratoren in een nieuw festivalconcept met livemuziek en pop-up exposities. Het entreebiljet bestaat uit een LP met twaalf verwisselbare hoezen, artwork en muziek van de betrokken artiesten. Doel: een frisse wind door het Antwerpse artistieke nachtleven laten waaien.

Mind the Book

t/m 3/03, deSingel

Mind the Book is voor zijn derde editie opnieuw in deSingel te gast. De kritische bevraging van de maatschappij blijft de kern vormen van dit actueel boekenfeest. Het focust op non-fictie en geëngageerde fictie, met een welgekozen aantal thema's en een state-of-the-artboekenbeurshandel. Schrijvers en hun lezers worden ondergedompeld in een multidisciplinair kader én een weldadige festivalsfeer.

Sartre zegt sorry

20/03, Rataplan
Borgerhout

Een historische ontmoeting tussen Laura van Dolron en Jean-Paul Sartre. Sommige meisjes vallen op de verkeerde mannen, Laura van Dolron valt op de verkeerde filosofen. Jaarlijks bezoekt Sartre Laura om

haar om de oren te slaan met grote woorden als vrijheid en verantwoordelijkheid. Dit keer loopt het echter anders. Sartre, gespeeld door Steve Aernouts, wil zijn excuses aanbieden. Hij moet het een en ander rechtzetten. Hij voelt zich verantwoordelijk voor het losgeslagen individualisme. Met haar anekdotiek en directheid gecombineerd met de toegepaste filosofie creëert van Dolron een genre dat tussen stand-upcomedy en theater ligt.

- Muerto - musical (7, 9, 14, 17/03)**
Fakkeltheater
- Wild Nothing: Jack Tatum (26/03)**
Trix - zaal
- Parsifal - Richard Wagner (Vanaf 26/03)**
Vlaamse Opera, Frankrijklei 3
- Onderwijs in de wereld: een hefboom voor duurzame verandering (12, 14, 27/03)**
Stadscampus
- Maatschappij Discordia | the very faculties of eyes and ears (28-29/03)**
Monty

dwars
Tekst: Judith Buysse
deSingel
maart

Filmklassiekers

t/m 31/03, Cinema Zuid

Pareltjes die te snel uit het reguliere circuit verdwijnen brengen ze graag opnieuw onder de aandacht. Met onder meer films in re-run, maar ook klassiekers uit de jaren 30, 40 en 50, matinee's, spraakmakende documentaires, bijzondere animatiefilms, avant-garde, experimentele films en cultklassiekers. Haal je hart deze maand bijvoorbeeld op aan 'A Clockwork Orange', 'Charade' en 'Le Mur'. Voor studenten bovendien maar €3.

dwars beschermt zijn bronnen

FOTO: BENJAMIN THEYS

Ook geïnteresseerd in journalistiek en/of fotografie? dwars zoekt altijd nieuwe en frisse medewerkers. Geef ons je interesse te kennen op contact@dwars.be